

Бо так поливив Бог світ, що віддав Сина Свого Єдиногодного,
щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув,
а мав життя вічне... (Ін. 3: 16)

Бог є Любов

№10 (32) ЖОВТЕНЬ 2013

Видання Маневецького благочиння Волинської єпархії Української Православної Церкви

У нашій газеті для Вас:

- Повчання святих Отців
- Уроки церковної православної школи
- Відповіді на найрізноманітніші питання нашого життя
- Дитяча сторінка
- Духовна поезія
- І багато іншої цікавої та корисної інформації

У цьому номері читайте

ЦПШ: Катехізис.
Урок 7. Про Божественну Природу... 2

ЦПШ: Цс. мова.
Урок 7. Вживання великих літер..... 3

Лист від ненародженого сина (російською)..... 4

«Казка про сміливого їжачка»
Алесь Якимович..... 5

Вітання іменинникам нашого благочиння..... 8

2 листопада — Дмитрівська батьківська субота..... 8

Глава Богу, любі брати та сестри!

Дівчинка сиділа на руках у матері і обоє переглядали Біблію із ілюстраціями для дітей. Цікаві історії лагідним голосом матері просто зачаровували маленьку ученицю духовного життя. Хоч мама не була катехизатором, але віру в Бога зуміла передати ще з перших днів життя. «Бог є всюди, і Він дуже хоче бути в серці людини. Тільки ми можемо дати Йому дозвіл, щоб Він замешкав у нашому серці» — так повчала мама. Одного дня, коли доцю запитали: «Де є Бозя?», вона показала пальчиком спочатку на ікону, а потім на своє серденько.

З часом цікавість до малюнків зменшувалась, але виникали особливі запитання, які потребували чіткої відповіді.

Ось так, одного дня заговорили про рай, про небесне щастя. Катруся уважно слухала біблійну розповідь і, не дочекавшись кінця, запитала у мами: «А що таке Рай?». Молода мама не очікувала такого несподіваного запитання і вирішала складну ситуацію простою пропозицією: «Рай?... Хм... донечко моя, ми завтра маємо йти до церкви і там, як звичайно, зустрінемо священика. Ось і в нього запитаємо. Він нам і пояснить» Катруся злегка припідняла своє світле волосся і її оченята поглянули на маму: «А він там був?» Мама, ще більше здивована черговим запитанням, похитала головою: «Мабуть, що ні...»

Дитя опустило оченята та, зітхаючи, знову почало перегортати сторінки: «То як же він може говорити про те, де не був?»

Інколи ми захопливо говоримо про те, що є таємницею для нас і дано завдяки нашій вірі, забуваючи, свідчити про те, що є плодом нашої любові.

Одного старця запитали:

— Чи мрієш ти про рай?

— Ні

— Чому?

— Хіба можна мріяти про те, що маєш?

І мовчазно усміхнувся...

Отже, що ж таке Рай? Це — місце, де ти будеш щасливим?

Чи рай — це там, де є Бог і де є людина, і там є взаємна любов, що породжує відчуття щастя... справжнього... вічного...

Святитель Василій Великий:

Вповні не висловлені й не описані блискavicні полиски Божественної краси. Її не може окреслити слово і вмістити слух. Чи назвемо її блиском вранішньої зірниці, місячним світлом чи сяйвом сонця — усе це не гідне уподібнитися славі й порівняно з істинним світлом є таким далеким від нього, як глибока ніч і жахлива темрява від полудневої ясності. Якщо ця краса, котрої не можуть уздріти тілесні очі, а здатні досягнути лише душа та думка, вражала когось зі святих і полишала в них нестерпне зіткнення бажанням, то, збентежені теперішнім життям, вони говорили: «Лихо мені, що подорож моя продовжилася» (Пс. 119: 5), «хотілося б мені померти, щоб із Христом бути» (Фил. 1: 23), бо ж це набагато краще, ніж бути обтяженими цим життям, немов в'язницею, — наскільки були нестримні у стремліннях до Бога ті, чиїх душ торкнулося Божественне бажання. Через непогамовне прагнення споглядати Божественну красу ці святі молилися, щоб бачити її впродовж вічного життя.

ЦЕРКОВНА ПРАВОСЛАВНА ШКОЛА

Урок 7. Про Божественну Природу

66. ЩО ОЗНАЧАЄ ВІРУВАТИ У БОГА?

Вірувати в Бога — це мати живу впевненість в Його бутті, властивостях і діях й усім серцем приймати Його одкровення про спасіння людського роду.

Зі Священного Писання можна дізнатися, в чому має полягати віра в Бога. Апостол Павло пише: **"Без віри угодити Богові неможливо, бо треба, щоб той, хто приходить до Бога, вірував, що Він є, і тим, хто шукає Його, дає нагороду"** (Євр. 11: 6). Дію віри в християнах апостол зображує в наступній молитві про них до Бога: **"Щоб дав вам по багатством слави Своєї, міцно утвердитися Духом Його у внутрішній людині, вірою вселитися Христу в серця ваші"** (Єф. 3: 16-17).

67. ЩО Є ДІЄЮ ВІРИ В БОГА?

Найближчою і неодмінною дією сердечної віри в Бога має бути сповідання самої віри.

68. ЩО ОЗНАЧАЄ СПОВІДУВАТИ ВІРУ В БОГА?

Сповідувати віру — значить відкрито визнати, що ми православні, і сповідувати це з такою щирістю і твердістю, щоб ні привабливання, ні погрози, ні муки, ні сама смерть не могли змусити нас відректися від віри в істинного Бога і в Господа нашого Ісуса Христа.

69. ЧИ НЕОБХІДНО ВІДКРИТО СПОВІДУВАТИ СВОЮ ВІРУ?

Апостол Павло свідчить, що відкрите сповідання віри необхідно для спасіння: **"Бо серцем вірують до праведності, а устами сповідують до спасіння"** (Рим. 10: 10).

Для спасіння потрібно не тільки вірувати, але й сповідувати православну віру, бо якби хтось для збереження свого тимчасового життя чи задля земних вигод відрікся від сповідання віри, то показав би цим, що не має істинної віри в Бога Спасителя і в майбутнє блаженне життя.

70. ЧОМУ В СИМВОЛІ ВІРИ ЙДЕТЬСЯ ПРО ВІРУ В ЄДИНОГО БОГА?

У Символі віри не сказано: вірую в Бога, але додано: в єдиного Бога — для того, щоб відкинути хибне вчення язичників, які, вважаючи творіння Боже Богом, думали, що богів багато.

71. ЯК СВЯТЕ ПИСЬМО ГОВОРІТЬ ПРО ЄДИНІСТЬ БОЖУ?

Слова вчення Священного Писання про єдиність Бога внесені в Символ віри з вислову апостола Павла: **"Нема іншого Бога, крім Єдиного. Бо, хоча і є так звані боги чи на небі, чи на землі, — так як є багато богів і господарів багато; Але у нас один Бог Отець, від Котрого все, і ми для Нього, і один Господь Ісус Христос, через Котрого все, і ми через Нього"** (1 Кор. 8: 4-6).

72. ЧИ МОЖЛИВЕ ПІЗНАННЯ СУТНОСТІ БОЖОЇ?

Сутність Божу пізнати не можна. Вона вища всякого пізнання не тільки людини, але й ангелів.

Про це в Священному Писанні через апостола Павла сказано, що Бог живе в неприступному світлі, Якого ніхто з людей не бачив і бачити не може (1Тим. 6: 16).

Як пише преподобний Іоанн Дамаскін: *"Хто хоче говорити або слухати про Бога, той повинен знати, що не все, що стосується Божества і Його Домобудівництва, невимовне, але й не все легко виражається, не все непізнаване, але і не все пізнаване; бо одне означає те, що пізнається, а інше — те, що виражається словом, так само, як одна річ говорити, а інша — знати. Таким чином, багато чого з того, що ми неясно пізнаємо про Бога, не може бути виражене в усьому досконало; але як нам власливо, так ми і буваємо змушені говорити про те, що вище за нас, так, говорячи про Бога, ми [приписуємо Йому] сон, гнів, безтурботність, руки, ноги, тощо."*

Що Бог безначальний, безкінечний, вічний, завжди існує, нестворений, незмінний, непорушний, простий, нескладний, безтілесний, невидимий, неловимий, необмежений, безмежний, невідомий, незбагнений, благий, праведний, всемогутній, вседержитель, всевідаючий, всепромислитель, всевладика і суддя — це ми і знаємо, і сповідуємо, так само як і те, що Бог є єдиний, тобто одна Сутність; що Він пізнається і є в трьох іпостасях (особах), тобто в Отці і Сині і Святому Дусі; що Отець і Син і Дух Святий — єдине по усьому, окрім ненародження, народження й ісходження; що Єдинородний Син і Слово Боже, і Бог, по благоді Своїй, заради нашого спасіння, за благоволінням Отця і сприянням Святого Духа, безсіменно зачавшись, нетлінне народився від Святої Діви і Богородиці Марії через Духа Святого і зробився з неї досконалою Людиною, і що Він разом є і Бог досконалий, і Людина досконала, з двох природ, Божества і людськості, і (пізнається) з обох природ, обдарованих розумом і волею, діяльних і самовладних, коротко сказати, досконалих за визначенням і поняттям кожного, тобто Божества і людськості, але в одній складній іпостасі. Що Він, понад те, і голодував, і був спраглим, і утруднявся, і був розп'ятий, і дійсно прийняв Свою смерть і поховання, і воскрес на третій день, і зійшов на небеса, звідки до нас приходив і знову прийде, — про це свідчить і Божественне Писання, і весь собор Святих.

Що ж таке сутність Божя, або як Він є в усьому, або яким чином Єдинородний Син і Бог, приживившись, став людиною з незайманої крові, тобто іншим надприродним законом, або, як Він ходив по водах немокрими ногами, — того ми не знаємо і проректи не можемо. Отже, ми не можемо ні сказати чогось про Бога, ні навіть подумати, крім того, що самим Богом нам проречене, сказане чи відкрите в Божественних Писаннях Старого і Нового Завіту» (Точний виклад прав. віри. Кн. 1. 2)

73. ЯКІ ВЛАСТИВОСТІ БОЖІ?

З одкровення Божого можна взяти наступні поняття про сутність і сутнісні властивості Божі: Бог — Дух вічний, всеблагий, всезнаючий, всеправедний, всемогутній, всюдисущий, незмінний, вседостатній, всеблаженний.

Все це можна бачити зі Священного Писання. Сам Господь Ісус Христос сказав: **«Бог є дух»** (Ін. 4: 24). Про вічність Божу говорить пророк Давид: **«Перш ніж гори народились, і Ти витворив землю та світ, то від віку й до віку Ти — Бог»** (Пс. 89: 3). В Апокаліпсисі читається таке славослів'я Богу: **«Свят, свят, свят Господь, Бог Вседержитель, що Він був, є і гряде»** (Одкр. 4: 8). Апостол Павло говорить, що Євангеліє сповіщено по велінню вічного Бога (Рим 14: 25).

Про благість Божу Сам Ісус Христос сказав: **«Ніхто не благий, як тільки один Бог»** (Мф. 19: 17). Апостол Іоанн говорить: **«Бог є любов»** (1 Ін. 4: 16). Пророк Давид оспівує: **«Щедрий і милостивий Господь, довготерпеливий і багатомилостивий. Господь благий до всіх, а Його щедроти Його на всіх ділах Його»** (Пс. 144: 8-9).

Про всевідання Боже ап. Іоанн говорить: **«Бог більший від нашого серця і знає все»** (1 Ін. 3: 20). Апостол Павло вигукує: **«О, глибина багатства і премудрості, і розуму Божого! Які незбагненні долі Його, і недосліджені путі Його!»** (Рим. 11: 33).

Про правосуддя Боже пророк Давид співає: **«Господь справедливий, любить Він правду, обличчя Його бачить праведного»** (Пс. 10: 7). Апостол Павло говорить, що Бог **«воздасть кожному за вчинки його»** (Рим. 2: 6) і що **«Бог не зважає на особу»** (Рим. 2: 11).

Про всемогутність Божу псалмспівець каже: **«Він сказав, - і сталося, наказав, і з'явилося»** (Пс. 32 :9). Архангел Гавриїл говорить у Євангелії: **«у Бога не зостанеться безсилим жодне слово»** (Лк. 1: 37).

Всюдиприсутність Божу пророк Давид зображує так: **«Куди піду від духу Твого, і від обличчя Твого куди втечу? Зійду на небо — Ти там; зійду в пекло — і там Ти. Чи візьму крила зорі і переселюся на край моря, — і там рука Твоя поведе мене, і правиця Твоя триматиме мене. Чи скажу: можливо, тьма приховає мене, і світло навкруг мене зробиться ніччю, але й темрява не закрий від Тебе, і ніч буде світити, як день, і темнота, так і світло»** (Пс. 138: 7-12).

Апостол Яків пише, що у **Отця світів немає зміни чи тіні переміни** (Як. 1: 17).

Апостол Павло говорить, що Бог **«не потребує служіння рук людських, ніби маючи в чомусь потребу, Сам даючи усьому життя і дихання і все»** (Діян. 17: 25). Він же іменує Бога: **«блаженний і єдиний сильний, Цар над царями та Господь над володарями»** (1 Тим. 6: 15).

74. ЧОМУ СВЯТЕ ПИСЬМО ПРИПISУЄ БОГОВІ ТІЛЕСНІ ОРГАНИ?

Бог — Дух, проте Святе Письмо приписує Йому тілесні органи, наприклад: серце, очі, вуха, руки. Священне Писання сходить у цьому до звичайної людської мови, а розуміти треба в духовному і вищому розумінні, наприклад: серце Боже — благість або любов Божя, очі і вуха — всевідання, руки — всемогутність.

75. ДЕ МЕШКАЄ БОГ?

Бог скрізь, але на небесах є Його особлива присутність, яка являє себе у вічній славі блаженним духам; також у храмах є особлива присутність Його, благодатна і таємнича, благоговійно пізнавана, що відчувається віруючими і проявляється іноді в особливих знаменнях.

Ісус Христос каже: **«Де двоє чи троє зібрані в ім'я Моє, там Я посеред них»** (Мф. 18: 20).

Запитання до заняття:

ЩО ОЗНАЧАЄ ВІРУВАТИ У БОГА?

ЩО Є ДІЄЮ ВІРИ В БОГА?

ЩО ОЗНАЧАЄ СПОВІДУВАТИ ВІРУ В БОГА?

ЧИ НЕОБХІДНО ВІДКРИТО СПОВІДУВАТИ СВОЮ ВІРУ?

ЧОМУ В СИМВОЛІ ВІРИ ГОВОРІТЬСЯ ПРО ВІРУ В ЄДИНОГО БОГА?

ЯК СВЯТЕ ПИСЬМО ГОВОРІТЬ ПРО ЄДИНІСТЬ БОЖУ?

ЧИ МОЖЛИВЕ ПІЗНАННЯ СУТНОСТІ БОЖОЇ?

ЯКІ ВЛАСТИВОСТІ БОЖІ?

ЧОМУ СВЯЩЕННЕ ПИСАННЯ ПРИПISУЄ БОГОВІ ТІЛЕСНІ ОРГАНИ?

ДЕ МЕШКАЄ БОГ?

Ўрок 7. ВЖИВАННЯ ВЕЛИКИХ ЛІТЕР

З великої літери пишуться перші слова в реченні, починаючому новий відділ тексту або після крапки. Після малої крапки, яка в українській мові відповідає крапці з комою, початкове слово речення пишеться з малої літери.

У церковнослов'янській мові склалася традиція імена трьох Осіб Божества і вищих істот писати з малої літери, але з титлами, якщо ж титла відсутні, то ці імена обов'язково пишуться з великої літери. З малої літери пишуться власні імена та географічні назви.

Лист від ненародженого сина (російською)

Представь себе, а если б я родился?
То жизнь твоя пошла б другим путём.
Характер твой, конечно б, изменился –
Ведь не одна теперь ты, а с дитём.
Увидела б ты, мама, мои глазки,
Точь-в-точь твои – печальные чуть-чуть.
И гладила б, рассказывая сказки,
Мне мягко ручки, ножки, мою грудь.
Услышать ты смогла бы запах нежный –
Так пах бы я, твой сын, твой милый сын.
И делать много дел, порой небрежно,
Чтоб быть со мной, чтоб я был не один.
И грудь твоя, красивая такая,
Давала бы мне пищу и покой.
Твоя улыбка, к свету увлекая,
Любовь даря, звала бы за собой.
И был бы сыном я тебе послушным,
Хоть сложности, волнения подчас
Случались бы. Но быть равнодушной
Я знаю, ты смогла б, здесь и сейчас.
И, засыпая у моей кровати,
И, чувствуя усталость, знаю я –
Меня б любила ты и не украдкой,
За жизнь мою бы Господа моля.
Когда болел бы я, ты б замирала,
Тревогу в сердце за меня тая.
И всё б боялась сделать очень мало,
Ведь наша жизнь одна – твоя, моя.
Ты помогала мне бы разбираться
Про суффиксы, Печорина, моря.
И чаще бы могла ты улыбаться
На милые каракули смотря.
А коль случалось бы тебе сердиться,
Ты б принимала сторону мою.
И я бы мог всегда тобой гордиться,
Любить тебя – защитницу свою.
Когда б я вырос, то с твоей защитой
Я б стал красивым, сильным смельчаком.
И прикрывал тебя б в бою открытом
Словами, позой, просто кулаком.
И я не мог не стать иным, родная,
И ты б гордилась мною навсегда.
И от меня подарки принимая,
Ты б забывала про свои года.
И, если б, в тот промозглый день весенний
Решила б ты не слушать вся и всех,
Я б жизнь узнал в различных построениях,
Узнал бы небо, птиц, весёлый смех.
Почувствовал, как пахнет снег весною,
Узнал бы боль отвергнутой любви,
Цену победы над самим собою
И долгие прогулки до зари.

Саме так ми виглядаємо на 12-му тижні нашого життя в лоні матері. І саме таких нас легально вбивають в більшості країн і в 50-ти штатах США. Чи хтось ще вважає, що це — не людина? Поділіться цим з іншими. Можливо, це врятує чиєсь життя.

Но ты идёшь по чавкающей грязи,
В руках платочек мокрый теребя.
Ведь мать твоя, используя все связи,
Меня забрать решила у тебя.
Забрать совсем, чтоб ты одна осталась,
Забыв меня: вот был – и вот уж нет.
Чтоб никогда с тобой не повстречались,
Чтоб не узнал я, что такое свет.
Ты думаешь – тебе не будет больно,
И ты забудешь быстро обо мне.
Но, знаешь мама, я вернусь невольно,
Туда, где ты не ждёшь меня – во сне.
Тебе я буду сниться часто, мама,
Но не затем, чтоб ты могла страдать.
Я просто был, я - есть, я - без обмана.
И это факт, который надо знать.
Мне очень жаль, что встреча не случилась,
И жизнь моя совсем не началась.
Коль получилось то, что получилось,
Хочу тебе сказать на этот раз -
Нас много здесь таких, нас миллионы,
И я тебя, как мать свою молю:
«Живите по любви и по закону,
А я тебя прощаю и люблю!»

Сергей Панчешный

Для наших дітей

КАЗКА ПРО СМІЛИВОГО ЇЖАЧКА

Сидить зайчик Русачок під зеленою ялинкою і гірко плаче. Лапками сльози витирає. А сльози так і сиплються, мов град, так і сиплються. Сильно, видно, зажурився зайчик. Плаче він, бідний, та все примовляє:

— Як же мені тепер жити-то на білому світі? У-у-у-у... Якщо так, що і горобця вже бійся... Ех, — каже, — піти хіба та й утопитися з горя...

Плакав зайчик, плакав, нарешті побіг топиться. Прибігає на річку. І тільки хотів шубовснути з високого берега у воду, як чує:

— Гей, косокий, куди розігнався? — Кричить йому родичка лисиця-хитриця. — Погано все-таки, скажу тобі чесно, мати косі очі. Так і втопитися можна...

— Ось цього мені якраз і треба, — каже крізь сльози зайчик Русачок. — Тільки у воду, тільки втопитися...

— Що ти, братику, що ти? Схаменися, що говориш? Навіщо тобі топиться?

— Як це навіщо? І ти б не краще зробила, якби тебе так побив і образив... у-у-у... — зайчик захлинувся і не міг далі говорити.

— Хто побив? Хто образив? Нічого не розумію.

— Хто? Так кривоногий тупотун цей — їжак. І якби хто людський, — при останніх словах зайчик витер лапою найбільшу сльозу.

— Ай, ай, — ще більше зацікавилася лисиця-хитриця, — їжачок тебе побив і образив! Не думала, братику, не думала почути такі новини. Як же це сталося?!

Зайчик присів на задні лапки і почав розповідати.

— Пішов я, — каже, — нещодавно до Березової гірки солодкої конюшини пощипати. А тут і їжачок приперся — повзун цей кривоногий — і давай по конюшині кататися. Так і мене його, так і топче. Ну, хіба могло витримати моє заяче серце таку образу? Набрался я хоробрості та як закричу на нього!.. А він замість того, щоб тікати, підбіг до мене і давай дубасити, і давай голками колоти. Я ледве живий вирвався. У-у-у... — знову розплакався зайчик Русачок.

І він не на жарт зібрався стрибнути у воду. Шкода стало лисиці-хитриці зайчика. Як-не-як, свояк. І якщо кожна там комашка почне його ображати, тоді й справді краще втопитися.

— Стій, постривай, — каже лисиця, — не топися, братику. Я за тебе заступлюся. Вже я покажу йому, повзуну цьому нещасному! Як тільки побачу, відразу з'їм його... Буде він знати! Буде він повік мене пам'ятати!

— Заступися, сестрице, заступися... — зайчик зрадів і перестав плакати.

Прибігла лисиця-хитриця до Березової гори, стала в улоговинці і визирає, де той їжачок, який так безжально образив її приятеля зайчика Русачка. Раптом якийсь важкий колючий клубок каменем упав їй на спину.

— Фф-р-р-р! Пи-и-их! — зафиркало і запихкало над самою її головою. — ФФ-р-р! Пи-и-их!

Лисиця, довго не думаючи, як підстрибне, як побіжить: пнями та корчами, кущами та хашами... Тільки хвіст пухнастий миготить, сліди замітає.

Їжачок тільки що перед цим повертався додому з Березової гори і, як зазвичай, щоб скоротити дорогу, котився клубком, — де підскоком, а де боком.

Ось під час такої забавної подорожі він і не помітив, як опинився на спині у лисиці: вона стояла якраз під самою горою.

Їжачок, бідний, так перелякався, що вчепився лапами в густу шерсть та тільки фиркає, та тільки пихкає. І відірватися боїться, щоб об дерево чи пень який-небудь не вбитися, і на лисиці їхати страшно.

Лисиця ж у цю мить думала, що вже смерть її прийшла. Примчала додому і — в нору. Нора була вузька, тільки їй самій пролізти, і їжачок зірвався. Зрадів він і без оглядки покотився назад.

Сидить лисиця-хитриця в темній норі і не дихає. «Ось це звір так звір!.. — думає вона. — Ну і відчайдушний! Не встигла озирнутися, а він уже — і на спину, і душить, і коле. Ні, вік не буду сама з ним зв'язуватися. За версту обійду, якщо де-небудь зустрічу».

Сидить лисиця, а вилізти боїться. «Хитрий, — думає, — либонь, причаївся, чекає, але ні, не дочекається тобі, тупотун нещасний: помру, а не вилізу...»

Сидить вона так день, сидить другий. А на третій чує знайомий голос:

— Гей, кумонько-голубонько, чи жива ти, чи здорова? Що це не видно тебе зовсім? Я вже, зізнатися, занудьгував без тебе...

Зраділа лисиця вовкові зубатому і вилізла. Вилізла і розплакалася.

— Що з тобою, кумонько-голубонько? — запитує вовк. — Яке таке горе у тебе?

— Як же мені не плакати, — каже вона, — як і не горювати? Не тільки плакати, а піти хіба й у воду кинути-ся. Все одно — смерть. Він же мене в інший раз живою не відпустить.

І вона розповіла куму, як ледь не задушив її їжачок. Ще б трішки, і кінець би їй був.

Але вовк замість співчуття давай реготати, давай зі сміху кататися. Смішно йому, щоб їжачок лисицю задушив.

— Чого смієшся? — каже лисиця ображено. — Він і тебе може задушити. Ти тільки попадись йому на очі.

Каже вона так, а сама собі і думає: «Ось піддражню вовка, покаже він тому кривогоному повзуну... І духу-то від нього не залишиться. Буде він знати».

— Гаразд, кумонько, — каже нарешті вовк зубатий, — я за тебе заступлюся.

— Заступися, куме, заступись, — просить лисиця.

— Я його в одну мить розірву! — хвалиться вовк.

Сказав він так і побіг шукати їжачка.

Біжить вовк, біжить, тільки галуззя під ногами тріщить. Зубами заздалегідь клацає, їжачка смакує.

Прибігає до Березової гори. Бачить — якась копичка трави назустріч їде: без коня і без воза — сама їде.

Придивився вовк трохи краще — а це і є їжачок: поначіпляв на себе він листя і везе в нору.

— Гей, їжачку, ти що ж це мою куму ображаєш? — завив вовк зубатий і сердито клацнув зубами.

— Я... я... — у їжачка з переляку мову відняло.

— Ось я тобі «наякаю!» — ще сердитіше клацнув зубами вовк, і навіть слинка у нього потекла. Вовк в цей час був голодний і не міг більше терпіти. Він підскачив до їжачка і хапнув його в свою широченну пащу.

Але тут сталося щось таке, від чого у вовка прямо іскри з очей посипалися. Виплюнув він їжачка і ходу подалі від біди. Біжить, а за ним слідом кривава стежка: зрозуміло, весь рот поколов йому їжачок.

Прибіг вовк додому сердитий, сердитий, сидить і кров'ю плюється. Йде незабаром сусід його, Михайло Іванович. Побачив він, що вовк кров'ю плюється.

— Що це, — каже, — сусіде, з тобою, чи не у зубного був?

— Ай, Михайле Івановичу, — каже вовк зубатий, — гірше.

І він розповів сусідові про свою біду: як їжачок різав його гострими голками.

— Хоч у лісі тепер не живи, хоч у топиться йди...

— Гаразд, брате, — втішив його Михайло Іванович. — Я, брате, за тебе заступлюся. Як зустріну його — уб'ю. Вже я не дозволю, щоб він мені горло різав. Лапою як стукну, так і кінець йому буде. Бач, який спритний: ножами ріже! Постривай же, я тобі покажу!

І Михайло Іванович давай тупотіти і гарячкувати. Так розпалився, що готовий відразу йти їжачка бити. Але згадав, що збирався рибу ловити, бо дуже зголоднів за довгий день.

— Бувай, брате, — каже він, — не хвилюйся. Все буде, як я сказав.

І Михайло Іванович пішов. А вовк залишився вдома. Страшно і носа показати, щоб знову не наваритися на того їжачка. Прийшов Михайло Іванович на річку, сів на бережку і зайнявся риболовлю. Побачить з берега рибу, схопить її лапою і кине за кущ. А то засадить лапу під корч або в нору і витягне вусатого рака.

Ось ловив він так, ловив, а під кінець вирішив і закусити. «Багато вже, напевно, рибки набралось, — подумав він. — Ну і закушу на славу!»

І у Михайла Івановича заздалегідь потекла слинка.

Прийшов він за кущ, а там — жодної рибки, жодного рака. «Що за чудасія, — бурчить Михайло Іванович, — куди ж риба поділася? Ніби крізь землю провалилася...»

Раптом бачить — неподалік лисиця-хитриця крутиться.

— Гей, Руда, — гукнув її Михайло Іванович, — як тобі не соромно! Та я... Та я ж зараз тебе саму з'їм за такі штучки!

— Що ти, Михайле Івановичу, — ласкаво заговорила лисиця, — хіба ж можна, щоб я так твою рибку з'їла...

— А хто ж, якщо не ти? — заревів Михайло Іванович.

— Знаю хто, — шепоче йому здала лисиця, — та тільки сказати боюся. Хіба що на вушко, щоб хоч не почув він. А то не жити мені тоді.

Підійшла лисиця близесенько до Михайла Івановича і шепнула йому на вухо:

— Їжачок, щоб мені так жити, сама бачила...

Ще дужче розходився Михайло Іванович, ще більше на їжачка озлився. Навіть на місці не встоїть... Так і горять від злості його пазурі.

— Де він, лисонька, покажи мені, — просить Михайло Іванович.

А лисиця тільки цього й чекала: Михайло Іванович вже напевно за всіх їжаків помститься. Вона охоче по-

годилася показати Їжакова хату.

Їжачок щойно повернувся з полювання і тепер солодко дрімав на м'якій постелі. Йому сьогодні пощастило: він зловив з десяток жаб і мишей, під кінець набрів на пташині яйця, та й запив ними свій багатий обід. Ось чому він був у хорошому настрої і дрімав, думаючи про нещодавні пригоди з лисицею і вовком. Після цих пригод він не на жарт став боятися жити на світі. Але, судячи з усього, не тільки він, їжачок, злякався лисиці і вовка, а навпаки, — скоріше вони злякалися його. Адже якби не так, то чому ж дременули від нього і лисиця, і вовк, не кажучи вже про зайчика. Це останнє наводило їжачка на думку, що, напевно, він і є найсильніший і найгрізніший звір у лісі. Від цієї думки йому ставало весело і приємно. Як-не-як це не смішки! Але тут раптом згадав він, що є ще в їхньому лісі звір Михайло Іванович — не рівня ні лисиці, ні вовкові, а про зайчика навіть і мови немає. Ці неприємні спогади трохи остудили геройський настрій войовничого їжачка. Але, як кажуть: про вовка промовка, а він і тут. Так було цього разу і з ведмедем. Тільки їжачок подумав про нього, а він шусть сюди, і навіть не один.

Як побачив їх їжачок, так і скам'янів зі страху. Згорнув у клубочок свою щетину і приготувався до смерті.

Підійшов Михайло Іванович ближче до їжака, подивився, а потім як зареве на весь ліс:

— Ах ти, ненажеро, сам з клопа, а бач, скільки риби моєї злопав! Я ж цілу ніч ловив. І як тебе, ненажеро, не розірвало на частини!..

Лисиця ж тим часом просто душиться від сміху: відомо, рибку-то вона сама з'їла.

Лаяв Михайло Іванович їжачка, лаяв, а він хоч би що. Навіть не ворухнеться. Тут Михайло Іванович ще дужче розходився: він же у своєму лісі звір над усіма звірами, і кожен повинен не тільки слухатися його, а й тремтіти перед ним! А їжачок не вважає за потрібне навіть поглянути на його грізну особу: злопав усю рибу і все тут. Хотів Михайло Іванович схопити їжачка і розірвати його, але згадав гірку вовчу практику. Тоді він з усього маху вдарив їжачка лапою. Їжачок відкотився убік — тільки й усього. А ведмідь так і застрибав на трьох ногах: вся лапа його була зранена й уतिकана голками. Завив він від болю — і подалі від біди на трьох ногах. Лисиця за ним.

Витягнув їжачок голову з колючок на світ і бачить: Михайло Іванович дає драла на трьох ногах, і лисиця-хитриця за ним ледь устигає. Тут він розхоробрився вже як слід.

— Тримай їх, тримай розбійників! — закричав він навздогін.

Ведмедеві здалося, що їжачок наздоганяє їх. Він опустився на всі чотири лапи і, не звертаючи уваги на страшний біль, так помчав — тільки ліс тріщить.

Ось прибігли Михайло Іванович з лисицею до вовка і зайчика.

— Ну як, задушив їжачка? — запитує вовк.

— Задушив, задушив, — передражнив його злий Михайло Іванович. — Бачиш, як він мене скалічив, — і виставив свою закривавлену лапу. — Так полоснув, — каже, — мене по лапі цей звірюка, що я мало не помер від болю. Ох, зайчику, візьми щипці, повиягуй з лапи голки. Просто немає більше мочі.

Взяв зайчик щипці, повиягував із лапи голки і перев'язав її бинтом.

Ось сіли звірі в ряд і стали горювати, думу думати, як їм їжачка здолати. Але що вони не придумують, все не так. Нарешті лисиця і каже:

— Піти хіба всім разом. Бути не може, щоб не упоралися.

Пропозиція лисиці було розумна, і всі охоче з нею погодилися.

Вишикувалися звірі одне за одним і пішли. Попереду йшов найголовніший звір — Михайло Іванович, за ним — вовк зубатий, за вовком — лисиця-хитриця, а за лисицею — зайчик Русачок. Йдуть і міркують потихеньку, як їм їжачка здолати.

Лисиця і каже:

— Найкраще розірвати його на клаптики. Ти, Михайле Івановичу, як найсильніший, будеш тягнути за голову, ти, вовче зубатий, і ти, зайчику Русачку, за хвіст, — ось у вас і рівні сили будуть. А я буду команду подавати. Як крикну: «Раз-два-три-рви!» — так ви і розривайте його.

Всі знову погодилися з лисиччиною пропозицією. І справді, краще, ніж вона, не придумаєш.

Прийшли вони до Березової гори, дивляться і очам не вірять: на галявинці під горою їжачок душить страшну отруйну змію. І так сміливо і рішуче розправляєтсья з нею.

Зайчик тут же і обімлів: він не міг дивитися на таку страшну сцену. У лисиці з переляку схопило живіт, і вона скоріше побігла в кущі. Навіть у Михайла Івановича затряслися жижки.

— Ні, — каже Михайло Іванович, — з таким страшним звіром жарту погані. Він навіть отруйної змії не боїться, не те що нас.

Повернувся він і ходу, а за ним і всі звірі. З того часу всі вони бояться їжачка і не чіпають його.

Тільки одна лисиця-хитриця придумала спосіб, як їжачка здолати, але нікому про це не сказала. Та й самій їй не завжди цей спосіб вдається.

Вітаємо з Днем Ангела!

У жовтні свій День Ангела святкували настоятель Свято-Воскресенського храму містечка Маневичі протоіерей Сергій Шемчук та клірик цього ж храму протодиякон Іоанн Артемук. Від імені братії вітаємо наших іменинників.

**Бажаємо здоров'я, терпіння і добра,
І милості від Бога, й родинного тепла.
Хай Бог оберігає й підтримує в житті,
І добрі побажання здійснюються усі.**

**Дорогою спасіння і далі з Богом йти
І паству, Богом дану, до Нього привести,
Покриє хай покровом Вас Мати Пресвята, –
Найкращого усього на многії літа!!!**

2 Листопада — Димитрівська Батьківська Субота

Є особливі дні в році, коли вся Церква з благоговінням і любов'ю молитовно згадує всіх "від віку", тобто в усі часи, спочилих своїх побратимів по вірі. Згідно Уставу Православної Церкви таке поминання покійних відбувається по суботах. І це не випадково. Адже ми знаємо, що саме у Велику Суботу, напередодні Свого Воскресіння, Господь Ісус Христос мертвим перебував у гробі.

Цей зворушливий звичай корениться в глибокій вірі православних християн у те, що людина безсмертна, і душа її, одного разу народившись, житиме вічно, що видима нами смерть — це лише тимчасовий сон, сон для нашої плоті, і час тріумфу для звільненої душі. Смерті немає, говорить нам Церква, є тільки перехід, кончина з цього світу в світ інший...

До речі, кожен із нас одного разу вже пережив подібний перехід — під час свого народження у цей світ. Людина страждає, мучиться і кричить, коли в здриганнях і муках народження покидає затишне лоно матері. Її плоть страждає і тріпоче перед невідомістю і жахом прийдешнього життя... І як сказано в Євангелії: "Жінка, коли народжує, терпить скорботу, бо прийшла година її, але коли породить дитя, вже не пам'ятає скорботи від радості, тому що людина народилась на світ". Так само страждає і тремтить душа, яка покидає затишне лоно свого тіла. Але проходить зовсім небагато часу, і вираз скорботи і страждання на обличчі покійного зникає, лик його яснішає і заспокоюється. Душа народилась в інший світ! Тому-то ми і можемо молитвою своєю бажати нашим померлим близьким блаженного упокоєння там, у спокої і світлі, де немає ні болю, ні печалі, ні зітхання, а життя безкінечне...

У поминальні суботи православні християни моляться про "покійних отців і братів наших". Перші, про кого ми згадуємо, молячись про померлих, — наші покійні батьки (прабатьки). Тому і субота, присвячена молитовній пам'яті спочилих, називається "батьківською".

Дай Бог, щоб через нашу молитву Господь простив багато і багато вільних і невольних гріхів нашим покійним рідним і близьким, і будемо вірити, що ця молитва не одностороння: коли ми молимося за них, вони моляться за нас.

Ми знаємо, що всім нам без винятку рано чи пізно доведеться розлучитися з цим земним життям. І ми постанемо перед своїм Богом і Творцем з відповіддю про те, як ми жили, що робили у своєму земному житті, чи гідні були Свого Небесного Отця. Тому дуже важливо всім нам в дні поминальної суботи згадати і подумати також і про це, і попросити у Бога, щоб Господь простив нам наші провини, вільні або мимовільні. І разом з тим, докласти всіх зусиль для того, щоб не повертатися до гріхів, а здійснювати богоугодне, святе і гідне життя. А для цього у нас є все: у нас є Свята Церква з її Святими Христовими Таїнствами і допомога всіх святих подвижників віри і благочестя, і насамперед — Самої Цариці Небесної, Яка готова завжди протягнути нам руку Своєї материнської допомоги. Ось ті уроки, які всі ми повинні винести з кожної і, зокрема цієї, Димитрівської батьківської суботи.

Царство Небесне і вічний спокій усім від віку спочилим батькам, братам, сестрам та іншим родичам нашим. Дай Бог, щоб усі ми, гідно здійснюючи молитву про всіх від віку спочилих православних християн, разом із тим гідно здійснювали і свій життєвий шлях.

Уклінно просимо не використовувати дану газету в побутових цілях, оскільки тут містяться святі імена та зображення.
Якщо вона Вам не потрібна — віддайте її іншим. Спаси Вас Господи за розуміння!